

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **N. K.**, narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2023, č. j.: OAM-1110/ZA-ZA11-D07-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice dne 11. 8. 2023 rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), je Chorvatská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že pochází z Republiky Uzbekistán, napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť je nedostatečně odůvodněné, řízení bylo jednostranné a neobjektivní, žalobce byl zkrácen na svých právech.
3. Namítal, že použité informace Ministerstva vnitra nejsou aktuální, správní orgán by měl přitom při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemích původu, měl by přesně a úplně zjistit skutečný stav věci.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti. Uvedl, že žalobní námitky jsou obecného charakteru, které nekonkretizují, jakých porušení se měl žalovaný dopustit, žalobu považoval za neprojednatelnou z důvodu absence žalobních bodů, navrhl její odmítnutí.
6. Z procesní opatrnosti se k žalobě vyjádřil, poukázal na čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, kdy podle tohoto nařízení je k posouzení žádosti příslušný ten členský stát, který toto povolení vydal. Toto kritérium bylo možné aplikovat na případ žalobce, neboť v průběhu řízení bylo objasněno, že žalobce byl v době podání své žádosti o mezinárodní ochranu držitelem chorvatského víza, platného od 19. 6. 2023 do 2. 8. 2023, s počtem 30 dní pobytu a jedním možným vstupem, dle čl. 12 Dublinského nařízení je tak Chorvatsko příslušné k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný požádal dne 21. 8. 2023 Chorvatsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce, přičemž v odpovědi doručené dne 21. 10. 2023 Chorvatsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Chorvatsku tedy podle čl. 18 Dublinského nařízení vznikla povinnost žalobce převzít na své území a posoudit jeho žádost podanou dne 11. 8. 2023 na území ČR.
7. Uvedl, že napadené rozhodnutí se opírá o bezprostředně závazné nařízení Evropské unie tvořící součást komunitárního práva, žalovaný je povinen postupovat v souladu s legislativou Evropské unie a mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Napadené rozhodnutí nezákonností netrpí, řeší toliko příslušnost členského státu EU k projednání azylové žádosti žalobce, nezabývá se posouzením jednotlivých důvodů podané žádosti, neboť k tomu je příslušný jiný členský stát Evropské unie, tj. Chorvatsko. Žalovaný tak informace o zemi původu žalobce vůbec neposuzoval, neboť k tomu nebyl povinen.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 11. 8. 2023 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 16. 8. 2023 uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, mluví plynule X, X a X, v těchto jazycích může mít řízení, je X národnosti, je X, politicky aktivní není a o politiku se nezajímá, je X, děti nemá, cestoval na Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

základě chorvatského víza letecky do Chorvatska letecky dne 3. 7. 2023, tam měsíc pracoval, opravovali fasádu na vysoké budově, bylo to náročné, jeho vízum v Chorvatsku bylo platné do 2. 8. 2023, jeho zprostředkovatel údajně požádal o prodloužení tohoto víza pro žalobce, žalobce přicestoval dne 10. 8. 2023 do České republiky. Je to jeho první žádost o mezinárodní ochranu, je zdravý, s ničím se neléčí, o mezinárodní ochranu žádá, protože v domovském státě má dluh, chtěl by zde vydělat peníze, vzal si peníze na dluh, aby si mohl vyřídit vízum, chtěl by pracovat a dluh vrátit, další důvody nemá.

10. Při pohovoru dne 16. 8. 2023 žalobce podrobněji popsal důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, z Chorvatska odjel, protože tam byla těžká práce, jiný důvod pro jeho opuštění neměl, zaplatili mu peníze a on odjel sám, uvedl, že v ČR je krásně, jsou zde dodržovány tradice, má tu kamaráda, který mu přislíbil pomoc, v Chorvatsku žalobce nikoho nemá, v Chorvatsku neměl žádný problém, do ČR přicestoval, aby zde mohl pracovat, po poučení o tzv. dublinském systému uvedl, že by chtěl zůstat v ČR, v Chorvatsku nezná nikoho, je tam chorvatština, nemůže v práci komunikovat v ruštině, v Praze má jednoho kamaráda, jinak nemá v EU žádné vazby. Uvedl, že nechce do Chorvatska, slíbili mu tam, že mu vyřídí pobyt hned, ale nebyla to pravda, nelíbilo se mu tam, nelíbili se mu tam lidé, pobýval ve městě X., nemá další důvody, pro které nechce vycestovat do Chorvatska. Nechtěl využít svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nechtěl nic dalšího sdělit ani doložit.
11. Součástí spisu je kopie cestovního pasu žalobce s chorvatským vízem platným od 19. 6. 2023 do 2. 8. 2023, žádost České republiky Chorvatsku o přijetí zpět žalobce, Chorvatsko přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 21. 10. 2023 souhlasilo s přijetím žalobce podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Dále se ve spise nachází zpráva OAMP Chorvatsko, Azylový systém – řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 16. 8. 2023
12. V napadeném rozhodnutí ze dne 20. 11. 2023, které nabylo právní moci dne 14. 12. 2023, žalovaný zkoumal, zda je podle čl. 8 až 11 Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, shledal, že dle těchto kritérií příslušnost ČR není dána. Poukázal na čl. 12 odst. 1, 2, 3 a 4 Dublinského nařízení a na zjištění, že žalobce byl ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice (11. 8. 2023) držitelem víza vydaného Chorvatskou republikou v Astaně dne 13. 6. 2023 s platností ode dne 19. 6. 2023 do 2. 8. 2023, bylo tak nezbytné aplikovat kritérium dle čl. 12 Dublinského nařízení. Žalovaný dne 21. 8. 2023 požádal Chorvatskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce, Chorvatská republika svou příslušnost uznala, což sdělila dne 21. 10. 2023. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Chorvatské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, avšak takové důvody na podkladě Informace OAMP ze dne 16. 8. 2023 neshledal, Chorvatsko je bezpečnou zemí původu, ani na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů. Odůvodnil, proč neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení. Shledal, že podle čl. 12 Dublinského nařízení zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Chorvatská republika, která je podle čl. 18 Dublinského nařízení povinna přijmout žalobce zpět a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ve věci se dne 16. 2. 2024 konalo ústní jednání, žalobce se, ač řádně předvolán (předvolání bylo žalobci doručeno dne 23. 1. 2024), bez omluvy nedostavil. Žalovaný setrval na svém stanovisku.
15. Soud konstatuje, že považuje žalobu za projednatelnou, když žaloba určité žalobní body obsahuje, byť jsou formulovány velice stručně. Dle judikatury je však dostačující, pokud žalobce uvede alespoň zárodek žalobního bodu.
16. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
17. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*
Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
18. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
19. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

20. Podle čl. 12 odst. 4 první věty Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
21. Napadené rozhodnutí prvky nepřezkoumatelnosti nevykazuje. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená ve správním řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce byl držitelem víza vydaného Chorvatskou republikou dne 13. 6. 2023 s platností ode dne 19. 6. 2023 do 2. 8. 2023, k tomu uvedl relevantní právní otázku, tedy příslušnost členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil (tedy zejména čl. 12), a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal, rovněž uvedl právní závěry, ke kterým došel, tedy to, který stát je k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podané v České republice příslušný a do kterého má být žalobce předán. Odůvodnění žalovaného je konzistentní, logické, řádně podložené skutkovými zjištěními. Žalobce v žalobě ani nespécifikoval, v čem dle jeho názoru nepřezkoumatelnost spočívá. Tato námitka je tak nedůvodná.
22. Soud neshledal opodstatněnou námitku, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav tím, že nezkoumal dostatečně aktuální informace o zemi původu. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti (a tedy též posouzení informací týkajících se země původu) pak je hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat situací v zemi původu, ani k tomu shromažďovat jakékoli informace.
23. Žalovaný se však zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Chorvatské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů. K tomu shledal, že na úrovni Evropské unie, ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany v Chorvatské republice, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné obdobné stanovisko nevydal, Chorvatsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, je považováno za bezpečnou zemi původu, informace o azylovém řízení žalovaný čerpal z aktuální informace OAMP ze dne 16. 8. 2023; žalovaný tak z hlediska chorvatského azylového systému riziko neshledal. K tomu soud pouze doplňuje, že žalobce žádnou konkrétní námitku k azylovému systému v Chorvatsku neuplatnil, a to ani v žalobě. Ani v tomto případě tak nelze dovodit, že žalovaný nevycházel z aktuálních informací.
24. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný se zabýval i otázkou, zda ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by žádost žalobce měla posoudit Česká republika. Dospěl však k závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.
25. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. února 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.